

Až príde Syn človeka vo svojej sláve a s ním všetci anjeli, zasadne na trón svojej slávy. Vtedy sa pred ním zhromaždia všetky národy a on oddelí jedných od druhých, ako pastier oddeľuje ovce od capov. Ovce si postaví sprava a capov zľava. Potom Kráľ povie tým, čo budú po jeho pravici: „Podďte, požehnaní môjho Otca, zaujmite kráľovstvo, ktoré je pre vás pripravené od stvorenia sveta. Lebo som bol hladný a dali ste mi jesť; bol som smädný a dali ste mi piť; bol som pobešný a pritúlili ste ma; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne.“ Vtedy mu spravodliví povedia: „Pane, a kedy sme ťa videli hladného a nakrmili sme ťa, alebo smädného a dali sme ti piť? Kedy sme ťa videli ako pobešného a pritúlili sme ťa, alebo nahého a priodeli sme ťa? Kedy sme ťa videli chorého alebo vo väzení a prišli sme k tebe?“ Kráľ im odpovie: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ Potom povie aj tým, čo budú zľava: „Odídte odo mňa, zlodejní, do večného ohňa, ktorý je pripravený diablovej a jeho anjelom! Lebo som bol hladný, a nedali ste mi jesť; bol som smädný, a nedali ste mi piť; bol som pobešný, a nepritúlili ste ma; bol som nahý, a nepriodeli ste ma; bol som chorý a vo väzení, a nenavštívili ste ma.“ Vtedy mu aj oni povedia: „Pane, a kedy sme ťa videli hladného alebo smädného alebo ako pobešného alebo nahého alebo chorého alebo vo väzení a neposlúžili sme ti?“ Vtedy im on odpovie: „Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste neurobili jednému z týchto najmenších, ani mne ste to neurobili.“ A pôjdu títo do večného trápenia, kým spravodliví do večného života.”

Mt 25, 31- 46

Pondelok:

Podľa dnešného Božieho slova mať niekoho rád nie je otázka čirej sympatie, ani pocitov ba ani slov. O tom, že máme niekoho radi svedčia naše skutky. Dobré poznáme túto „poučku“, a predsa napriek tomu sa dopúšťame obyčajne tej istej chyby. Plánujeme a plánujeme, zasadáme a špekulujeme, rozmýšľame ako na to, až sme z toho unavení ale pritom máme pocit akí sme „dôležití“. Áno, je pravda, že nachádzame v Evanjeliu state o tom, že je treba rozmýšľať a plánovať, ale na druhej strane čítame, že súd na konci sveta nebude ako maturitná skúška o tom, čo vieme alebo nevieme, ale o tom, čo sme urobili a neurobili. Naše náboženstvo je veľmi praktická záležitosť. Je to vzťah vychádzajúci odo mňa, z môjho srdca, smerujúci k Bohu a smerujúci k človeku. Z môjho srdca naplneného a obdarovaného Božou láskou, vychádza láska smerom k Bohu ako vďačná a úprimná odpoveď na jeho lásku. Božia láska vyvoláva odpoveď môjho srdca. Radosť a šťastie z lásky sa chce potom rozšíriť aj na všetkých okolo.

Utorok:

Máme ešte v čerstvej pamäti podobenstvá o talentoch, alebo o mínach. V obidvoch prípadoch sa hovorilo o nadobúdaní a o zúročení. Vo svetle dnešného Božieho slova môžeme pochopiť o aké zúročenie ide. Ide o to, aby naše talenty a schopnosti, ktoré sme dostali boli zúročené, aby prinášali ovocie prostredníctvom vernej služby Bohu a kvalitou lásky, čo je v tomto prípade to isté. Veď čo iné si Boh od nás praje než skutky pravej a nezištnej lásky. Svätý Pavol to hovorí známym vyjadrením: „... a lásky keby som nemal: bol by som ako cvendžiaci kov a zuniaci

cimbal, ... ničím by som nebol, ... nič by mi to neosožilo...“ (1Kor. 13, 1-3) Budme teda verní Bohu a zúročíme všetko čo máme tým, že všetko použijeme v prospech dobra pre bližného, pre spoločnosť, pre ľudí a tým i pre Ježiša Krista. Zúročme všetko v službe lásky. Premieňajme aj bežné skutky na skutky lásky a objavujeme v sebe ešte tie rôzne e rôzne možnosti a schopnosti, ktoré máme na konanie dobra a pre službu lásky. Láska k Bohu a láska k Bohu prostredníctvom človeka je veľkým motívom, dôvodom i príčinou objavenia a rozkvetu našich talentov a schopností.

Streda:

Keď sa hovorí o konaní dobra, teda o skutkoch milosrdnej a dobročinnnej lásky, máme tu zopár ťažkostí. Hneď prvá ťažkosť vyplýva z našej ľudskej prirodzenosti poznačenej dedičným hriechom. Ťažkosť spočívajúca v tom, že máme vôľu naklonenú na zlo Inak povedané o dobro sa musíme namáhať. Konanie opravdivého dobra nás vždy niečo stojí. Všetci: pozornosť, námahu, čas, možnosti, obmedzenie našej voľnosti, prispôsobenie sa ba neraz i naše peniaze... To ľahko pochopíme z tohto Ježišovho rozprávania i z nášho života. Kvôli tomu je tu veľká skupina tých, ktorí by chceli niečo dobré urobiť, ale nevedia sa odhodlať a preto čakajú kým sa im podarí prekonať ohľady a strach, alebo čakajú na lepšiu príležitosť, vhodnejší čas, lepšie ekonomické podmienky atď... Iní zasa začnú, ale nevytrvávajú. Vrhnu sa s nadšením do boja, ale nadšenie neživené a nepodporované končí ako nádcha - po krátkom čase pomíne. Alebo sa vrhnú iba na veľké skutky, na tie hrdinské a mimoriadne činy, ktoré nie sú na dennom poriadku... Dnešné Evanjelium nám vyznieva inak ako to zneje v ušiach už doteraz spomínaných ľudí. Odmenené skutky sú tu niečím úplne jednoduchým, samozrejým, bežným – každodenným. „Chudobných budete mať vždy medzi sebou“ - hovorí náš Pán. Chudobných – núdzných podľa dnešného Evanjelia je skutočne dosť.

Štvrtok:

Pri konaní dobra vystáva ešte aspoň jeden problém. Dobro totiž možno konať pre druhého, ale môžeme ho konať aj úplne a celkom pre seba. Navonok to je rovnaký skutok. Ale vo vnútri, tam sa nám môže ozvať sebeckosť, pýcha, hnev, závisť a pod... a o chvíľu, ak si nedáme pozor, už nekonáme z lásky k Ježišovi, ktorý je v blížnom a núdznom človeku, ale z lásky ku sebe pre túžbu po zisku, uznaní, pochvale, potlesku... A toto je veľmi nebezpečné, lebo človek má rád seba a niekedy až príliš. Kto chce teda obstáť pred najvyšším sudcom musí sa naučiť zriekať sa, a v prvom rade zriekať sa seba. Čím viac dokáže seba zaprieť, seba potlačiť, tým sa stáva viac schopnejšími a pohotovejšími slúžiť Kristovi v jeho núdzných a trpiacich bratoch.

Piatok:

„Dnes sa mladí neženia a nevydávajú. A my ich v tom nepodporujeme, lebo veď toľko je tých, čo sa rozviedli a stále rozvádzajú,“ - takto nerozumne hovoria niektorí ľudia, ktorým nevaďí život v hriechu, ale pohoršujúca skúsenosť mnohých skrachovaných. Podobne je to aj s konaním dobra, so skutkami nezištnej lásky. Kolík zneužívajú dobrotu iných, kolík aj svojou dobroťou pohrdli, vysmiali ma, ba i znevážili. Kolík už prišli z dobroty na zlobu. Zaiste je treba rozlišovať opravdivo núdzných od klamárov a vydieračov. Zaiste je potrebné spočítať si čo mám a čo potrebujú moji najbližší. Nezabúdajme ale pritom, že pravá láska znamená obeť – odopretie si aj toho, čo by som aj potreboval, ale je tu niekto, kto to potrebuje ešte viac a nutnejšie ako ja. Tak nám to ukázal náš Pán, keď na kríži z lásky obetoval život za dobrých i zlých a jeho obeť na kríži

Kristus Pantokrator (13. stor.); kláštor na vrchu Atos
Snímka: archív KN

*Boh vzkriesil Krista
z mŕtvych a v nebi
ho posadil po svojej pravici
nad každé kniežatstvo,
mocnosť, silu a panstvo
a nad každé iné meno,
ktoré možno vysloviť
nielen v tomto veku,
ale aj v budúcom.*

*Všetko mu položil pod nohy
a jeho ustanovil
nad všetkým
za hlavu Cirkvi,
ktorá je jeho telom,
plnosťou toho,
ktorý naplnia všetko vo
všetkom.*

(porov. Ef 1, 20-23) Z Liturgie hodín
na posvätenie času

Z času na čas sa mi do e-mailovej pošty dostane žart z kategórie vyhľadávacích. Postup je jednoduchý. Do internetového prehliadača zadáte meno významnej osobnosti, nejaké slovo alebo výraz a príkaz vyhľadávať ho v spleti internetovej pavučiny po celom svete. Tento program už potom sám zistí, kde všade a v akých rôznych variantoch sa nachádza. Internet je systém - nemá cit ani zmysly. Svojím mechanickým zoradovaním nájdených výsledkov vie preto človeka občas dobre pobaviť. Množstvo rozličných kombinácií, ktoré vo virtuálnom svete internetovej komunikácie vystopuje, nás však dokáže usvedčiť, že spôsob, akým to či ono slovo používame, je len zlomkom z jeho všemožných významov. Svet internetu je svetom informácií. Užitočných aj zbytočných. Záleží to od toho, kto s ním pracuje.

Svojím spôsobom je výpoveďou o dnešnom ľudstve - o jeho kultúre a civilizácii. Možno tak, ako si dnes chodíme pozerat' umelecké diela a archeologické vykopávky, budú raz generácie po nás prehľadávať internetovú sieť a skladať mozaiku, akí sme vlastne boli. Ľudia z ich minulosti. Taký je už osud človeka a jeho dejín až do konca sveta. Pátrame po našich predkoch a dejinách nie preto, aby sme smútili za tým, čo bolo, ale preto, aby sme vedeli múdrejšie prežiť zajtrajšok.

Smerom do budúcnosti sa díva aj ten, kto sa zamýšľa nad slovami dnešného evanjelia o tom, aké bude finále tohto sveta. Ježiš hovorí o dobrých a zlých skutkoch a o tých, ktorí ich konali. Núka sa otázka, prečo hovorí len o tom. Prečo nespomenul množstvo iných vecí tvoriacich náš svet? O zábave, peniazoch alebo internete, ktorý je dnes hitom? Niektorí by tieto otázky zjednodušene zahrnal do autu konštatovaním, že vtedy ešte internetu nebolo. Ale skutočný dôvod, prečo o nich nehovoril, je, že on nevravel o všetkom. len o všetkom dôležitom. Kristus hľadel na to, čo bude s nami, keď príde posledný súd.

JAROSLAV IVANČO

bola pre niektorých pohoršením, pre iných bláznovstvom. Verme, že to čo dáme Bohu sa nám nikdy nestratí. Boh nám to odmení veľkodušne a mnohonásobne. Odmení nám, aj to, čo mu dávame vtedy, keď prichádza k nám v podobe biednych a núdznych o ktorých sme čítali v evanjeliu. Nenechajme sa pohoršiť, znechutiť ani odradiť... len na jedno si dajme pozor, aby sme všetky naše dobré skutky dobre smerovali, aby sme ich skutočne konali z lásky k Ježišovi, k Bohu, prítomnému aj v človeku.

Sobota:

Hovorí sa, že naše náboženstvo je v kríze. Ale keď sa tak hovorí, je treba zamyslieť sa, či sme ho neurobili takým práve my, naším zlým príkladom, alebo celkovým nepochopením. Možno pre niekoho je náboženstvo sviatočnou okrasou a tá nemôže dlho vydržať na stole života a pre iných zas zbierkou predpisov, pravidiel a zákonov - čo ho robí, ako bolo i za čias nášho Pána, ťažkým až neznesiteľným. Evanjelium o poslednom súde nám dáva možnosť pozrieť sa túto vec i z iného pohľadu. „Radosť rozdávaním rastie.“ a podobne je to i s láskou. Čím viac jej človek rozdá tým väčšie šťastie pocíti. Skutky pravej lásky totiž robia človeka človekom. Dávajú mu naplnenie života, zmysel, chuť i farbu toho, čo žije a čomu žije. Pozor však na sebeckú lásku, tá je deštruktívna - ničiaca človeka i jeho okolie, ale tá práva láska, tá vždy buduje. Buduje človeka, buduje rodinu i spoločnosť. Vytvára nádherné a vzácne hodnoty duchovné i materiálne.

Mário Orbán

Nemávaš niekedy pocit, že deti sa zavše veľmi čudujú nepochopiteľným rečiam veľkých? Keď sa dospelí rozprávajú, neraz spomínajú čísla. Ak chcú niekoho spoznať, pýtajú sa, koľko toho vlastní, koľko zarába, aké má tituly a styky. Keď ide o dom, jednoducho povedia:

„Päť miliónov,“ a už si ho aj vedia predstaviť. Hneď im je jasné, čo to je za dom.

Keď rozprávate deťom o nejakom priateľovi, pýtajú sa takto: „Je milý? Pozná veselé príbehy? Dá sa s ním pekne hrať?“ Keď ide o dom, zaujíma ich farba jeho stien, či má kvety na oknách, vtákov na streche a ako sa dostanú na ihrisko.

Keď sa objavia deti, zrazu sa všetko rozžiari sviežimi farbami, teplom a životom. Tí veľkí tomu nerozumejú. Už sú raz takí. Hovoria o zárobkoch, ustavične sú ustarostení pre peniaze. „Preto musia mať deti s dospelými obrovskú trpezlivosť,“ hovorí Malý princ.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

**Posvätenie adventných vencov bude v sobotu
29.novembra pred sv.omšou**

**Na prvú adventnú nedeľu 30.novembra,
bude zbierka na charitu**

Sväté omše v 34. týždni Cezročného obdobia

24.XI. pondelok

14.00 pohrebná sv.omša s pohrebom

25.XI. utorok

18.00 + Anton Kordoš, manž.Pavína a brat Rudolf

26.XI. streda

17.00 + Berta Kolátová, manž. a rodičia

28.XI. piatok

17.00 + Štefan Plevčík a rodičia

29.XI. sobota

17.00 + Peter Peško

Upratovanie kostola č.d. 354 – 387

30.XI. Prvá adventná nedeľa (B)

8.00 + František Podolský a manž.Mária

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

24.XI. pondelok	sv. Ondrej Dung-lak, kňaz a spol.mučeníci
25.XI. utorok	sv.Katarína Alexandrijská, panna a mučenica
26.XI. streda	sv. Silvester Guzzolini, opát
27.XI. štvrtok	sv. Virgil, bl.Bronislav
28.XI. piatok	sv. Katarína Labouré
29.XI. sobota	bl. Alfréd, kňaz a mučeník

Veľkňazi a celá veľrada zháňali svedectvo proti Ježišovi, aby ho mohli odsúdiť na smrť. Ale nenašli. Mnohí proti nemu krivo svedčili, a ich svedectvá sa nezhodovali.

Mk 14, 55 - 56

„Zavolať si sluhov a zveril im svoj majetok.“

Mt 25,14

Nazriem do svojho srdca a uvedomím si, čo sa v ňom teraz nachádza, čomu dávam v sebe žiť. A vo svojom vnútri si poviem: Toto som ja, Pane, pozri, takýto som, takéhoto ma dnes nachádzaš a objavuješ.

Viem, Pane, pred tebou niet žiadneho tajomstva ani v mojom srdci, ani v celom mojom živote. Pane, som rád, že môžem v túto chvíľu pobudnúť v tichu pri tebe a že sa môžem spolu s tebou zhovárať o tajomstve života.

V mojom živote sú udalosti, ku ktorým je ťažké byť ľahostajným, ťažko možno pred nimi ukryť svoje srdce, ťažko povedať, že sa ma to netýka.

Pane, náš mladý brat už nie je medzi nami, tragicky odišiel spomedzi nás.

Zasahuje nás to, Pane, a to nielen v našej otázke: „Prečo?“ a v našom bolestnom precitnutí, či strachu, ale i v našom pocite zodpovednosti za život, za život svoj i za život každého človeka v našom prostredí i na našej planéte.

Ty, Pane, mi sám hovoríš, že nie som divákom svojho života.

Ty si ma postavil do úlohy tvorcu.

Ako, Pane, utváram svoj život?

Ako ho pomáham utvárať druhým?

Utváram ho každou svojou myšlienkou, ktorej dávam miesto vo svojom srdci.

Utváram ho každým slovom, lebo moje slovo buď znásobuje radosti života a pokoja, alebo ich ničí.

Možno dráždi v druhom to, čo je zlé, možno, Pane, moje slovo zabíja, možno aj špiní krásu a čistotu nielen ovzdušia, ale i srdca - môjho i druhých srdc.

Život utváram i každým svojím činom, každým vzťahom, čo zaujímam voči druhým.

Ach, Pane, čo to vlastne utváram zo svojho života?

Keby som tak mal možnosť vidieť na obrazovke premietnutý svoj doterajší život, ako by to, Pane, asi všetko vyznelo?

Bol by som v ňom ako divák, ako spotrebiteľ, ktorý berie alebo ako ten, čo život tvorí?

A tak sa, Pane, obraciam k tebe, nemôžem zostať necitlivý k tomu všetkému, čo už poznám.

Obraciam sa k tebe a prosím ťa: Daruj mi svetlo pravého poznania teba i poznanie zmyslu môjho života.

Daruj mi do srdca, Pane, svetlo skutočnej lásky.

Daruj mi, Pane, svetlo svojej múdrosti a silu, aby som v srdci i v konkrétnom živote

Osočovanie

Okrem telesného utrpenia musel Ježiš podstúpiť aj duchovné bolesti. Spôsobovali mu ich rozličné krivé obvinenia. Krivé obvinenia sa nazývajú aj osočovanie.

Patrí medzi najhroznejšie ľudské prejavy. Spočíva v tom, že o niekom rozprávame to, čo nie je pravda. Je to znak úbohosti človeka, keď sa rozhodne niekoho pošpiniť osočovaním. Hĺbka zloby osočovania je aj preto veľká, lebo to človek robí s určitou prípravou, plánuje a z veľkej nenávisti. Prečo to ľudia robia?

Rozhoduje o tom duchovná kvalita života. Pokiaľ človek prijal sám seba a je naplnený pokojom a radosťou zo života, tak nemá dôvod zasahovať osočovaním životy druhých ľudí. Na rovine morálnej musí každý kresťan vedieť, že osočovanie je jeden z ťažkých hriechov, ktorého by sa nemal nikdy dopustiť. (Dokonca aj pri sv. spovedi je problém s týmto hriechom. Lebo kto verejne osočil, mal by verejne vyznať, že klamal. To sa však javí v mnohých prípadoch ako ťažko uskutočniteľné).

Ak je však stav človeka opačný a jeho život je naplnený nespokojnosťou a chaosom, tak sa snaží pokaziť život aj druhým ľuďom. Takíto ľudia sú nešťastní z toho, že niekto žije v pokoji, že má dobré rodinné zázemie, že žije na určitej materiálnej úrovni. Preto sa snažia túto životnú stabilitu nejakým spôsobom narušiť. A jedným z nich je aj osočovanie. Osočovateľ nenávidí šťastie a radosť druhého človeka. On je šťastný vtedy, keď vidí druhých ľudí trpieť.

Nezneužívajme nikdy rozhovor na osočovanie! Nesmieme ani osočovateľovi dopriať tú radosť, že uveríme jeho slovám, a dokonca ich podávame ďalej! Osočovanie je vypustené perie, ktoré sa už nedá pozbierať. A keby to bolo možné, a bolo by to určite spravodlivé, mal by ho do konca života zbierať ten, kto ho vypustil. Lebo len tak je možné očistiť osočeného človeka.

Marián Šuráb „Radosť z rozprávania“

Bl. Dionýz od Narodenia 29. november

dokázal odmietnuť všetko, čo je sebecké a ničí tvoj stvoriteľský program života, aby som sa naučil zbavovať sa všetkého: každej zlej myšlienky, slova, vz'ahu... aby mi bolo jasné, že v nich sa rodí to, čo život ničí a zabíja nemilosrdne ako rakovina, ktorou je moje sebestvo, tma môjho hriechu.

Nauč ma, prosím Ťa, chápať a prežívať život, celé jeho tajomstvo, ktoré môžem raz vnímať ako bolesť inokedy ako radosť, ale vždy vo svetle tvojho prísľubu, že za život ručíš svojou láskou, tým, že si sa stal jedným z nás, i tým, že si za nás obetoval svoj život, aby sme ho mali v plnosti.

V tejto chvíli, Pane, prosím nielen za seba, prosím Ťa za všetkých mladých ľudí tohto mesta a celej našej planéty. Prosím Ťa aj za nášho brata, ktorého život sa tragicky skončil v mladých rokoch vysokoškolačka

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane... – meditácie

NA ČO SA NEDÁ ZABUDNÚŤ Ľudia nezvyknú zabúdať na prejavy skutočnej lásky. Spomínam si na príbeh starších manželov. Manželka bola v pokročilom štádiu Alzheimerovej choroby. Táto choroba sa prejavuje okrem iného aj postupným strácaním pamäti. Muž od svojich 54 rokov každý deň navštevoval manželku v nemocnici. V snahe osviežiť jej pamäť, pýtal sa jej na rôzne veci a ukazoval jej rozličné obrázky. Jedného dňa priniesol do nemocnice fotografie ich syna a spýtal sa jej: „*Poznávaš človeka na tejto fotografii?*“

Žena uprene hľadá na fotku a napokon priznáva: „*Nie, toho človeka nepoznám.*“

„*Zlatko moje,*“ hovorí muž, „*ved' to je náš chlapec, Jožko.*“

„*Však si naňho spomínaš?*“

„*Ach,*“ vzdychne žena akosi neurčito.

Muž vzal ďalšiu fotku a spýtal sa opäť: „*Vieš, kto je toto dievča?*“

„*Nie.*“

„*To je naša neter. Pamätáš sa na Sáru?*“

„*Nie.*“

Nakoniec sa pozrel svojej žene do očí a opýtal sa jej: „*A čo ja?*“

„*Vieš, kto som ja?*“

Po dlhom mlčaní sa zdalo, akoby sa jej v očiach zablesklo trošku svetla.

„*Áno, hm, áno,*“ povedala žena. Očividne hľadala v pamäti to správne meno, ale akosi ho nemohla nájsť. Napokon odpovedala: „*Áno, ty si ten, kto ma má rád.*“

Hoci si nedokázala spomenúť na meno svojho manžela, nemohla zabudnúť na jeho lásku. Taká mocná je sila lásky.

Láska by mala byť v živote človeka takou veľkou stavbou, že s ňou nebude nikdy hotový.

V Britskom múzeu v Londýne môžu návštevníci dodnes vidieť vzácne námorné mapy, ktoré zakreslil francúzsky kartograf Pierre Berthelot. Tento istý muž bol pod menom Dionýz od Narodenia pripísaný do martyrológia Cirkvi ako jeden z prvých mučeníkov Rádu bosých karmelitánov.

Narodil sa 12. decembra 1600 vo Francúzskom Honfleure. Ako mnohých mužov z tohto regiónu, aj jeho v mladom veku oslovil dobrodružný život na mori.

V dvanástich rokoch sa pridala k námorníkom a ako dvadsaťročný bol už ostrieľaným a uznávaným moreplavcom. Postupne sa vypracoval na admirála kráľovskej flotily. V službách Francúzska a Portugalska sa plavil do Španielska, Anglicka i k brehom Ameriky. Okrem služby pri kormidle uplatňoval svoje nadanie aj pri zakresľovaní námorných máp. Jeho kariéra mala skvelý vzostup. Roku 1635 však na ceste do portugalskej kolónie v indickej Goe zaklopala na dvere karmelitánskeho kláštora a požiadal o možnosť stať sa rehoľným bratom. Toto rozhodnutie v ňom dozrievalo už dávnejšie a k jeho realizácii ho posmelil aj jeho duchovný otec. Na Vianoce roku 1636 zložil rehoľné sľuby a prijal meno Dionýz od Narodenia. Keď Gou obkľúčilo holandské námorníctvo, vicerektor ho ako skúseného moreplavca požiadal o pomoc. Dionýz opustil kláštor, aby organizoval obranu kolónie. Po úspešnej akcii sa vrátil ku karmelitánom, zvierajúc v rukách zbraň, ktorou premohol nepriateľa. Bol ňou kríž. O rok a pol prijal kňazskú vysviacku, ale aj potom predstavení využívali jeho námornícke schopnosti. Jednou z jeho úloh bolo plaviť sa ako duchovný správca a námorný expert s portugalským veľvyslancom do sultanátu na ostrove Sumatra. Spoločnosť mu robil portugalský konvertita a spolubrat Tomasso Rodriguez. Cesta prebehla bez komplikácií, no ihneď po vylodení zajali posádku moslimskí vojaci. Najviac mučení boli karmelitánski bratia. Väznitelia ich všetkými prostriedkami nútili vzdať sa kresťanstva a vyznať vieru v Alaha. Napriek utrpeniu Dionýz utešoval ostatných väzňov a dodával im nádej. Onedlho sultán vyniesol rozsudok smrti nad všetkými uväznenými kresťanmi. Milosť udelil iba portugalskému veľvyslancovi. Dionýz na vlastnú žiadosť podstúpil popravu až na koniec, aby mohol do poslednej chvíle povzbudzovať ostatných odsúdených. Bol umučený 29. novembra 1638 na brehu oceánu. Za blahoslaveného ho 10. júna 1900 vyhlásil pápež Lev XIII.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice

